

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Pułtusku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Piotrowski

Protokolant sekretarz sądowy Ewelina Borkowska

po rozpoznaniu 30 sierpnia 2017 roku na rozprawie w P.

sprawy z powództwa (...) **C. A. Ś., M. Ś. & W. H. sp. j. w B.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

orzeka

1. zasądza od pozwanego (...) **S.A. w W.** na rzecz powoda (...) **C. A. Ś., M. Ś. & W. H. sp. j. w B.** 1190,77 (tysiąc sto dziewięćdziesiąt i siedemdziesiąt siedem setnych) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1244,24 złotych (tysiąc dwieście dwadzieścia cztery i dwadzieścia cztery setne) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 705,81 (siedemset pięć i osiemdziesiąt jeden setnych setnych) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 764/16

UZASADNIENIE

(...) C. A. Ś., M. Ś. & W. H. sp.j w B. wystąpił do z powództwem przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę 1510 złotych tytułem częściowego odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nabył wierzytelność o odszkodowanie od T. R., która powstała w wyniku uszkodzenia jego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kolizji drogowej, która miała miejsce 26 stycznia 2015 roku, spowodowanej przez kierowcę pojazdu posiadającego zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W.. Powód wskazał, że przyznano odszkodowanie w łącznej wysokości 1304,69 złotych, jednak znacznie zaniżono wysokość kosztów naprawy, m. in. niezasadnie zastosowano zaniżoną stawkę i ilość roboczogodzin, amortyzację części, zastosowano potrącenia na materialne lakierniczym, pominięto część uszkodzonych elementów pojazdu oraz nie uwzględniono wymiany części technologicznie jednorazowych.

W odpowiedzi na pozew z 16 września 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono koszt naprawy pojazdu na 1304,69 złotych i dokonano

wypłaty odszkodowania w powyższej wysokości na rzecz poszkodowanego. Wyplacona kwota została obliczona na podstawie średnich cen wolnorynkowych części zamiennych i usług naprawczych na terenie, gdzie pojazd miał być naprawiony, a przyjęte do naprawy lub wymiany alternatywne części zamienne, to jest o parametrach odpowiadających częściom oryginalnym, ale innego producenta, są dopuszczone do obrotu i nie można narzucać konieczności zastosowania części oryginalnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej 26 stycznia 2015 roku został uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyprodukowany w 1997 roku, a stanowiący wówczas własność T. R.. Sprawca zdarzenia kierował pojazdem, którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (okoliczności przyznane).

Na skutek powyższego zdarzenia w samochodzie A. (...) została uszkodzona lampa tylna prawa, którą zakwalifikowano do wymiany. Do naprawy zakwalifikowano okładzinę zderzaka tylnego, błotnik tylny prawy i szybę boczną prawą (okleinę), co wymagało odpowiednio 0,30, 1 i 0,20 roboczogodzin. W chwili zdarzenia przebieg pojazdu wynosił 250147 km. Przed zdarzeniem z 26 stycznia 2015 roku pojazd przechodził naprawę blacharsko – lakierniczą. Naprawie poddane były elementy nadwozia, to jest błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, pokrywy komory silnika, błotnik przedni lewy i dach. Wobec powyższego zachodziła konieczność dokonania prac lakierniczych oraz zakupu i montażu części zamiennych. Na obszarze zamieszkania właściciela samochodu na początku 2015 roku w zakładach napraw samochodów, których potencjał techniczny i osobowy pozwalał na wykonanie naprawy przedmiotowego samochodu stawka netto roboczogodziny zawierała się w przedziale od 75 do 115 złotych, a zatem średnia stawka wynosiła 95 złotych netto. Łączny koszt naprawy netto przedmiotowego samochodu ustalony w systemie (...) na miesiąc i rok powstania szkody z zastosowaniem części alternatywnej (lampa prawa tylna) oznaczonej symbolem Q wynosił 2028,83 złotych, a z podatkiem od towarów i usług 2495,46 złotych. Koszt naprawy samochodu, wykonanej poprawnie jakościowo, z zastosowaniem części alternatywnej Q przywróci stan techniczny, eksploatacyjny i estetyczny tego pojazdu sprzed zdarzenia i nie obniży jego wartości rynkowej (dokumentacja z postępowania likwidacyjnego – k 42, opinia biegłego – k 46-65, 88-91).

Roszczenie T. R. o wypłatę odszkodowania wpłynęło do pozwanego i nadano mu numer (...). W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, dokonania wyceny i kalkulacji naprawy, przyznano i wyplacono T. R. odszkodowanie w wysokości 1304,69 złotych (okoliczności przyznane – k 16v, dokumentacja z postępowania likwidacyjnego – k 42).

Umową przelewu wierzytelności z 15 czerwca 2016 roku zawartą pomiędzy T. R. a powodem dokonano cesji wierzytelności jaka przysługiwała zbywcy w stosunku do pozwanego o odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałej na skutek zdarzenia z 26 stycznia 2015 roku, numer szkody (...), z wyłączeniem wyplaconej dotychczas kwoty oraz z wyłączeniem roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu lub najmu pojazdu zastępczego (umowa – k 6 – okoliczności przyznane).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone przez strony, która zostały dołączone do akt sprawy, albowiem nie były one kwestionowane tak co do ich autentyczności, jak i wiarygodności.

Ustaleń w sprawie Sąd dokonał również na podstawie niekwestionowanych twierdzeń stron o faktach, które to fakty zgodnie z art. 230 kpc zostały uznane za przyznane przy uwzględnieniu wyników całej rozprawy w zakresie wskazanym powyżej.

Sąd nie miał zastrzeżeń również odnośnie pisemnej opinii biegłego, która została sporządzona w sposób profesjonalny i należycie uzasadniona. Biegły przedstawił dwa warianty całkowitego kosztu naprawy przedmiotowego pojazdu. W wersji pierwszej zastosował ceny z zastosowaniem części alternatywnej oznaczonej symbolem PJ, wyliczając

koszt naprawy netto samochodu na 1911,63 złotych, a z podatkiem od towarów i usług 2351,30 złotych. Natomiast przy zastosowaniu części alternatywnej oznaczonej symbolem Q na kwotę netto 2028,83 złotych, a z podatkiem od towarów i usług na 2495,46 złotych. Wskazał również w jaki sposób obliczył koszt jednej roboczogodziny naprawy samochodu. Zdaniem biegłego naprawa przedmiotowego samochodu mogła być wykonana z zastosowaniem części alternatywnych, ponieważ nie obniży to wartości rynkowej auta sprzed ostatniego zdarzenia jeśli wziąć pod uwagę wiek przedmiotowego pojazdu oraz fakt jego wcześniejszego uszkodzenia i dokonanych napraw lub naprawy. W ocenie Sądu wnioski opinii należało w całości podzielić, albowiem zostały przez biegłego szczegółowo uzasadnione i nie można dopatrzeć się w nich nieścisłości czy nieprawidłowości ją dyskwalifikujących. Biegły wyjaśnił również, że przedmiotowy pojazd nie był bezwypadkowy, miał dość duży przebieg, był używany od prawie 17 lat, co uzasadniało zastosowanie części alternatywnej, ponieważ pojazdy o takich cechach nie są naprawiane z użyciem części oryginalnych, jest to ekonomicznie nieuzasadnione. Biegły, na skutek zastrzeżeń pełnomocnika powoda, zmodyfikował swoje wcześniejsze stanowisko wskazując, że części alternatywne oznaczone symbolem PJ są wprawdzie częściami o porównywalnej jakości, jednakże bez jakichkolwiek certyfikatów i świadectw jakościowych produktu wystawionych przez jednostki badawcze zewnętrzne. Natomiast części alternatywne oznaczone symbolem Q są częściami tej samej jakości co komponenty stosowane do montażu pojazdu samochodowego, produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu. Uznając zatem, że nie wszystkie części (...) grupy (...) spełniają wymogi jakościowe, należało jednak dokonać naprawy przedmiotowego pojazdu z zastosowaniem części alternatywnej oznaczonej symbolem Q.

W ocenie sądu powództwo było zasadne częściowo.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm., zwana dalej ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Jednocześnie zgodnie z art. 34 teje ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Reasumując, pozwany w zw. z treścią art. 361 kc i art. 363 kc ponosił odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez sprawcę w związku z ruchem pojazdu objętego umową ubezpieczenia w okresie ubezpieczenia i był obowiązany do ich naprawienia.

Uwzględniając powyższe należało uznać, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przedmiotowego dnia na podstawie art. 415 kc, zgodnie z którym ten kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia, czego zresztą nie kwestionował. Naprawienie szkody przy tym powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (tak art. 363§1 kc).

Pozwany miał zatem obowiązek wypłacić powodowi odszkodowanie za wyrządzoną szkodę. Istnienia tego obowiązku nie kwestionował, a kwotę odszkodowania, w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, ustalił na 1304,69 złotych i wypłacił poszkodowanemu. Wobec nabycia wierzytelności o odszkodowanie za uszkodzenie przedmiotowego pojazdu przez powoda, był on uprawniony do żądania wyższego odszkodowania za wyrządzoną szkodę w razie wykazania, że wypłacona wcześniej kwota nie pokrywa całości szkody. Zdaniem Sądu zostało udowodnione, że wypłacona wcześniej kwota nie pokrywała całości wyrządzonej szkody. Jak wynika bowiem z opinii biegłego całkowity koszt naprawy brutto przedmiotowego samochodu na dzień powstania szkody, z zastosowaniem

cen alternatywnych części i średniej stawki w wysokości 95 złotych netto za jedną roboczogodzinę na obszarze miejsca zamieszkania właściciela tego samochodu przez warsztaty nieautoryzowane wynosił 2495,46 złotych brutto. Biegły przy tym wskazał, co Sąd w całości podziela, że w takim samochodzie naprawa powinna być przeprowadzona z zastosowaniem części alternatywnych oznaczonych symbolem Q, co nie obniży jego wartości rynkowej. Przedmiotowy samochód podlegał bowiem naprawom przed datą wypadku (nie był bezwypadkowy), ponadto był eksploatowany do dnia szkody od 16 lat i 7 miesięcy. Sąd podziela stanowisko biegłego, że zastosowanie części zamiennej alternatywnej oznaczonej symbolem Q pozwoli, przy poprawnie jakościowo wykonanej naprawie, na przywrócenie zdolności użytkowej i estetycznej przedmiotowego pojazdu i nie obniży także jego wartości rynkowej. Biegły wskazał przy tym, że takiej pewności nie ma w przypadku części alternatywnej oznaczonej symbolem PJ, ponieważ są to części bez jakichkolwiek certyfikatów i świadectw jakościowych produktu wystawionych przez jednostki badawcze zewnętrzne. Z tego powodu do ustalenia wysokości odszkodowania nie można było przyjąć kalkulacji naprawy z zastosowaniem takich części. Zdaniem Sądu powód nie wykazał również, że zachodziła konieczność wymiany obu lamp tylnych w przedmiotowym samochodzie, gdyż według biegłego nie praktykuje się wymiany tych lamp parami w warsztatach napraw samochodów i kosztorysach napraw firm ubezpieczeniowych, na co zresztą przyznał sam pełnomocnik powoda. Nie wykazano przy tym, że taka konieczność wynika z jakichkolwiek przepisów czy też standardów rzeczoznawców lub warsztatów naprawczych, w szczególności autoryzowanych. Z tego powodu nie można było podzielić stanowiska pełnomocnika powoda o konieczności wymiany obu lamp. To samo dotyczy kosztów roboczogodziny wskazanych przez pełnomocnika powoda. Były to wyłącznie twierdzenia nie poparte jakimkolwiek materiałem dowodowym. Tymczasem biegły przed sporządzeniem opinii sprawdził jaka była rozpiętość cen w zakładach naprawiających samochody na obszarze zamieszkania właściciela samochodu.

Uwzględniając powyższe, a także fakt wypłaty już poszkodowanemu kwoty 1304,69 złotych, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 1190,77 złotych (a więc różnicę pomiędzy kwotą należną a wypłaconą, to jest (...)46 – (...)69 = 1190,77) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygając o rodzaju i okresie, za które należało zasądzić odsetki, Sąd miał na uwadze treść art. 476 kc i art. 481§1 i 2 kc, zgodnie z którymi dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (przy uwzględnieniu również zmiany tego przepisu od 1 stycznia 2016 roku co do okresu po tym dniu). Jednocześnie jak wynika z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem niego. Mając zatem na uwadze, że pozwany nie kwestionował zgłoszonego żądania odsetkowego tak co do wysokości, jak i terminu wymagalności, Sąd przyjął, że pozwany popadł w opóźnienie od 26 lutego 2016 roku i orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części przy uwzględnieniu powyższych ustaleń, to jest wobec jego nieudowodnienia, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu poniesionych przez strony w niniejszej sprawie Sąd zastosował zasadę proporcjonalnego ich rozdzielenia określoną w art. 100 kpc, zgodnie z którą w razie częściowego tylko uwzględnienia

żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając zatem na względzie stosunek zasądzonego świadczenia do wysokości świadczenia żadanego w pozwie powództwo uwzględniono w 78,86%, a pozwany wygrał sprawę w 21,14%. Na koszty powoda poniesione w sprawie złożyły się kwoty: 76 złotych uiszczona tytułem opłaty od pozwu (k 2), 17 złotych uiszczona tytułem opłaty skarbowej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa (k 5), 475,25 złotych i 259,04 złotych wypłacone biegłemu tytułem wynagrodzenia z zaliczki uiszczonej przez powoda (odpowiednio k – 70 i 94) oraz 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, łącznie 2027,29 złotych. Na koszty pozwanego poniesione w sprawie złożyły się kwoty: 475,25 złotych wypłacona biegłemu tytułem wynagrodzenia z zaliczki uiszczonej przez pozwanego (k 31) oraz 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, łącznie 1675,25 złotych. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego ustalono na podstawie 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu. Uwzględniając zatem, że powód wygrał sprawę w 78,86% należał mu się zwrot 1598,72 złotych, a pozwanemu zwrot 354,48 złotych. Dokonując rozdzielenia poniesionych przez strony kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 1244,24 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 705,81 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (według tego samego stosunku procentowego co do należnych kosztów zastępstwa), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Arkadiusz Piotrowski